

La veu que habita

Anna Dot, 2019

sóc una veu que habita i sóc en els espais que deixes, mut, quan calles i amb la bilis se t'enganxa als budells allò no dit i sóc un formigueig impronunciable que et paral·litza les cordes fins al punt en què o bé rius o t'afogues

sóc una veu que habita i moc en la casa buida partícules de pols i cabells seus i sóc el rumor d'una despedida atrapada sota un allau de covardia i sóc ecos d'una por que ressona entre les parets que van veure com marxava i ja sabien, elles sí, que seria la última vegada.

sóc una veu que habita en el xiuxiueig d'allò no dit, que frego en la foscor de l'amor distant les cortines i aparento fantasmes i sóc llegible com a nostàlgia d'allò que està, encara, per perdre, però que ja baixa les escales i s'allunya, en silenci, i ja és a molta més distància del que qualsevol espai físic podria suportar.

i jo sóc una veu que habita en la sospita i en el record d'aquells dies en què hauria pogut ser disible però vas empassar saliva, vas somriure i vas mirar endavant. sóc tot allò que mai sabrà, el secret més ben guardat, la taca negra incurable, l'esperit d'un rancor propi que t'habito, a tu, i a la casa en què vius i sóc la melodia damunt les quals ballen aquestes cortines, la brisa freda que a mitja nit et frega el coll, t'estreny l'estómac i va fent gran l'oblit d'allò no dit, un gran forat cada vegada més inabastable en què es perden les paraules de tot allò que no vam dir.

sóc la veu per a la qual encara no estaves preparada, una veu que engulls i s'apodera de la força i de l'empenta que l'havia de fer fora i ara visc en el llindar d'allò sabut i allò indisible, els mots absents que tot ho toquen quan tot queda sota l'ombra d'unes persianes abaixades i marxes i penses que quan

tornis tot això serà nou però jo sóc la veu atrapada cada vegada més remota, més dispersa, més desdibuixada, un soroll blanc que assimiles i sóc un gust amarg, estrany, que ara ja ningú sap d'on et ve mentre et baixo, tràquea avall.